

ПРОЛОГ

Існує чимало розповідей про добру людину, яка вчинила погано, і ця не виняток. Герой цієї історії — Гаррісон, і я називаю його героєм. Тому, перш ніж розпочати, хочу прояснити одну річ — Гаррісон мав величезне серце.

Він дбав про тропічний ліс, завжди приносив матері сніданок у ліжко і ділився іграшками з молодшою сестрою, Ланою (попри те що

вона часто-густо ламала їх, губила або намагалася змити їх у туалет). Гаррісон був добрий до інших дітей у школі, навіть до розбишаки Гектора Брума, який одного разу штовхнув його навмисне, а потім сказав учительці, міс Белоган, що то був нещасний випадок.

І Гаррісон був чесним. Якби він розбив вазу — наприклад, випадково збивши її з полиці, удаючи Беара Гріллса*, — він би зізнався. Гаррісон ніколи не крав у магазинах, не обманював у «Монополії» і не пробирався до цирку надурно. Він куштував кожну нову страву три рази без нарікань і завжди тримав дорослого за руку, коли переходив дорогу, а іноді навіть складав свій одяг увечері, замість того щоб просто накидати його на підлогу.

* Британський мандрівник, телесперсона, письменник і експерт з виживання. (Прим. ред.)

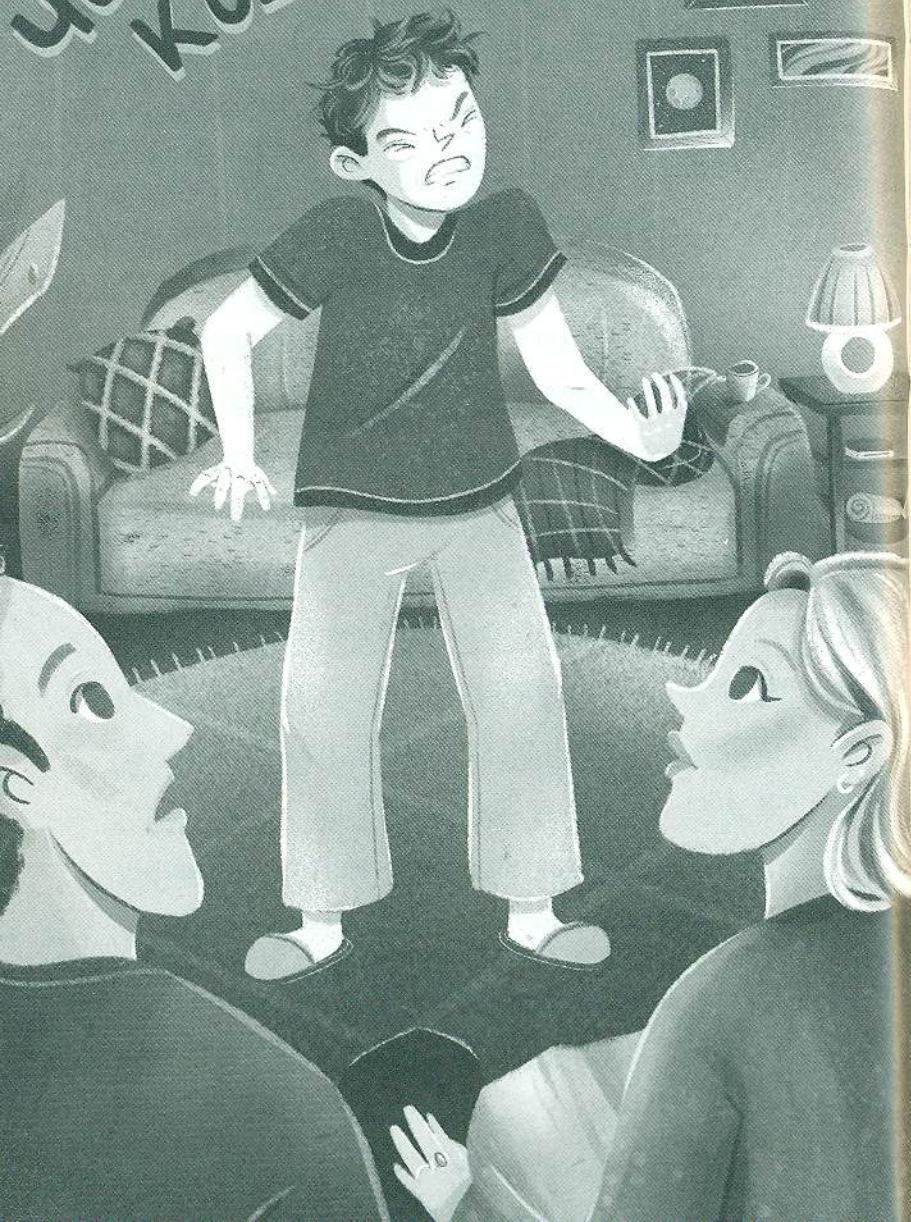
Я чую, як ви запитуєте: якщо Гаррісон був таким хорошим, що поганого він міг утнути? Ну, бачите, хай яким чемним, чесним і добрим він був і хай яке велике серце він мав, Гаррісон мав **ВЕЛИЧЕЗНИЙ** недолік. Він не міг контролювати свою вдачу.

Більшість часу він поводився дуже чемно. Але щойно стається щось, що справді дратує його. І тоді... ну, загалом, починається.

— У-у-у, — стогне Гаррісон від глибокого обурення. Його голова опускається, немов у бика, який збирається атакувати. Щоки червоніють, чоло брижиться, очі щуляться, і він стискає щелепи так сильно, що аж дивно, як він досі не зламав зуба.

— Червоний код! — вигукує у такому разі тато, використовуючи свою батьківську назву для люті Гаррісона.

ЧЕРВОНИЙ
КОД!



— НЕ КАЖИ ТАКОГО! — волає Гаррісон.

— Точно, це червоний код, — погоджується мама й прибирає подалі кричкі предмети.

— А-А-АР-Р-Р-РГ-Г-ГХ-Х-Х! — кричить тоді Гаррісон. — Я НЕНАВИЖДУ, КОЛИ ВИ ТАК КАЖЕТЕ!

І відтоді вже не буде майже жодної нагоди заспокоїти Гаррісона, аж поки він виснажить себе.

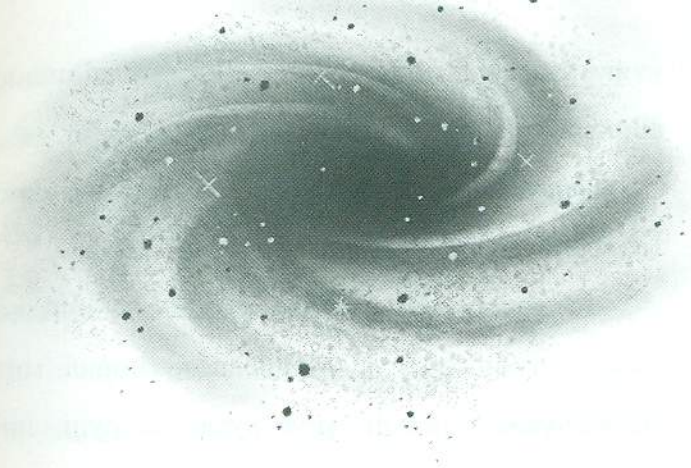
— Е-ЕУ-У-УЇ-Ї-Ї! — Він вищить, кидається на підлогу, копає ногами й крутиться по колу, наче брейкдансер.

— ЧОМУ НІХТО НЕ СЛУХАЄ МЕНЕ??!! — волає він по дорозі до заростей, де розлючений влаштовує бійку з кущами.

— Я ХОЧУ ІНШУ СІМ'Ю!! — реве він, грюкнувши дверима своєї кімнати, у якій забарикадується всіма наявними іграшками.

Хоча зазвичай напади люті в Гаррісона траплялися не тому, що він був і справді злий, а тому, що був чимось стурбований. І тому більшість часу всі дорослі навколо нього — батьки або ж учителі — начебто це розуміли. Вони перечікували, поки Гаррісон заспокоїться, а потім намагалися дізнатися, що його насправді хвилює, щоб мати змогу допомогти йому. І потім все ставало на свої місця.

Ця історія не про один з таких випадків. Вона почалася на святкуванні дня народження і... ну, гадаю, мені краще почати. Влаштовуйтеся зручніше, бо ця пригода буде доволі карколомна, і ви побачите, як вона змінить життя Гаррісона назавжди.



РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Гаррісон через день народження Гектора Брума непокоївся тижнями. Сам Гектор Брум подобався Гаррісону найменше з усіх, бо був одним з найбільших дітей у класі й завжди чіплявся до нього. Наприклад, якщо Гаррісон на майданчику вигадував гру, Гектор міг попроситися приєднатися, а потім змінював правила так, аби Гаррісон не зміг грати. Чи коли вони грали